

„Egy hölgy szólított” (Dante ihletése)

avagy mikor lelkemből té s tova szavak kéredzkednek...

Itt a pillanat, mely évek mélyéről sorjázik,
Itt az asztal, melybe kapaszkodom,
Itt a feladat, hogy elmondjam vagy kinyögjem,
Mennyire kedveli őt a világ, kiért itt
Gyűlünk s oly peckesen ülünk.

Zsuzsára nézünk és remélünk.
Megmutatja világunk távoli csodáit,
Felfedezi digitális lényünk tág pusztáit,
Hol kétkedő fejünk ámulva tekint az újra,
Júúúj, de mennyire félünk, s
Ő szól: van itt kiút.
Fel is, le is, be is kiutak visznek.

Elemezzem agy és fedezzen fel
Intuíció, szépérzet és minden,
Mivel konstruál az ember,
S ezek nyomán ép gondolat sarjad,
Mint őszi mezőn kikerics szirma.
Felettünk omlatag grönlandi sziklák orma.

Lassan szavamat ne feledjem, úgy
Indázik a sok oldalszál, hogy tarka tartalomja sikkad.
Músa, segíts hát! *Késés az utat növeszti...*
És érzem, segít a Músa, kit bávatag
Könyvtárak és Umb Eco meredélye dicsér.

Kórusunk álljon elő és fenn dalljon ekként:
Te voltál vígaszunk s Te maradsz is mindég.
Légy víg asszony s Nagy! kit aprók öveznek,
Nagyok szorgosan süvegelnék.
Láthassuk időnként, ha felhők oszolnak,
Fényes orcád, szálljon gondolatod felénk,
Hogy válaszul újra csacsogva zengedezzünk.

Hodu utak közt, Hadik úr ölén
Mondom mindezt Neked, Zsuzsa,
Tószög szülöttje, könyvtáros ivadék,
Könyvtárak gyámolítója.
Széles sávon ömlő webes díszletek közt szólok,
Világok öröme: hogy mosolyod diadalmaskodjon!

Budimpestiben, Duna partjához közel, 15-ik év Fergeteg, avagy Boldogasszony hava
24-ik naptján, de kotlottam előző nap szürke pocsolyáiba belenézve: *Petro Cellista*
Sondörgő

Jelen vala *Clarissa, Erica, Andrea, s Ár Onka* is!